

Libris.ro

BOGDAN HRIB Sofia Matei

somalia,
mon amour

Iubire și trădare, pirați somalezi
și agenți secreți

MYSTERY &
THRILLER

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Bogdan Hrib, Sofia Matei

SOMALIA, MON AMOUR

Seria Stelian Munteanu
volumul III

ediția a II-a

1.

E dimineată. Dimineată foarte devreme și bate vântul. Încă întuneric. Soarele stă ascuns și mi-am uitat ochelarii acasă. Cei de vedere. Am condus fără ei și acum mă ustură ochii de la întuneric și de la vânt. Și e foarte frig. Am pus pe mine tot ce am avut prin geantă: și geaca, și hanoracul cu glugă, și șapca, toate peste tricou și cămașă... Mă simt ca o minge. O minge din cârpe. Aproape tremur de frig și de nervi. N-a fost o idee bună să vin cu ei. Acest martie nu vrea să fie prea prietenos.

Balta e undeva în județul Giurgiu. Nu știu unde. Am condus cu ochii mijiți în fundul unui Logan bleumarin. Mașina Q și-a făcut datoria. Și eu, cu greu. Balta nu e prea mare, vreo o sută cincizeci de metri pe vreo trei sute... Se numește Măgura plus un număr. Nu-l văd pe foaia de tablă ușor ruginită. Și nici nu contează. Sunt ciufut. Mă gândesc dacă să intru din nou în mașină, să pornesc motorul, să caut un post cu muzică și să încerc să dorm. Poate răsare soarele și se mai oprește vântul.

Pescarii – deja sunt vreo șapte vehicule – sunt instalați pe poziție. N-am înțeles niciodată acest sport. Stai cu ochii fixați

pe un fir! Poate e pentru cei mai calmi. Balta e liniștită. De fapt e liniște în jur. Doar vântul. Pe mal e noroi și șleaurile sunt adânci. O clisă maronie. A plouat azi-noapte... Loganul a cam patinat și o clipă am crezut că o să cădem în baltă.

Cei șase amici care m-au adus aici s-au așezat și ei la distanțe egale, cu lansetele aliniat. Pe o masă de camping, veche și puțin îndoită, se zbat șervețele, pahare și farfurii de plastic, mâncare împachetată și două recipiente: unul mic, de un litru, cu țuică și o damigeană de cinci litri cu vin. „Țuică de Argeș și vin de Focșani!” mi s-a precizat.

Mă întreb din nou ce caut aici. Știu răspunsul, dar încerc să uit. E simplu. Sunt singur. Am fost la ai mei la masă, apoi am petrecut o zi cu Lulu și ultima zi din minivacanță m-am trezit că nu am cu cine să o petrec. Aventura americană sau cea germană, Africa de Sud, New York sau Bremen... Aproape trei ani de la divorț. Eleni care nu mă mai așteaptă și nici nu mai știu ce face, acolo în sud, în Salonic. Ioana și cățelul ei... Rând pe rând, pasiuni arzătoare stinse de manuscrise tâmpite și griji cotidiene, lansări de carte și autori megalomani, acte contabile și, mai ales, în ultimele luni, cuvântul bau-bau: criza. Acea criză în care ne bălăcim cu toții de anul trecut, din '89 sau din '45 sau chiar din 1918... dintotdeauna...

Mai trag o dată aer în piept, acoperind un oftat, și privesc în jur. O față prietenoasă îmi zâmbeste și îmi întinde sticla de plastic cu țuică. Fără dop.

– Nu vrei? Te mai încălzești nițel?

Dau din cap afirmativ. Apuc recipientul și bea o gură serioasă. E tare și nu foarte. E aromată. Se scurge arzând pe gât. Mai bea o dată. Omul îmi zâmbeste – i-am uitat numele sau nu l-am știut niciodată.

– Mulțumesc. E bună.

Și îi întind sticla. Îi pune capacul și o așază atent pe masă.

– E aici. Dacă mai vrei, te rog să te servești...

– Mulțumesc. Ajunge... mașina...

Ridică din umeri și se întoarce la undița lui. Dar e o scuză jalnică, nu eu sunt șoferul.

Printre norii denși se taie o fâșie de lumină roșiatică. Vântul bate tot mai tare. Strâng hainele mai bine pe mine. Aroma bătuturii mă liniștește. O să ajung un alcoolic. Aș vrea să vorbesc la telefon. Aș vrea să sune. Aș vrea să se întâmple ceva. Mă uit la ceas. E prea devreme să sun eu. Nici Lulu, matinala mea fiică, nu s-a trezit acum. Mai ales că e vacanță. Și nu sună nimeni. Nimeni nu-mi trimite vreun email sau vreun mesaj. Sunt singur. Singur la pescuit, pe baltă, printre pescari... Sunt singur și mă lamentez... Și nu se întâmplă nimic...

Ba nu! Mint. Fața prietenoasă îmi arată că a prins un pește.

– Uite, el clasico!

Ridic din umeri. E un pește mic de vreo juma de kil. O fi un crap.

– Da. Felicitări...

– Nu-i cine știe ce, dar măcar mușcă... Până diseară prindem ceva. Ți-e foame?

– Nu. Merci. Mai târziu...

Mă duc în mașină și pornesc motorul. Aș fi vrut să plec. În lume. Deschid radioul:

– ... și până la știrile de la ora opt, mai avem cinci minute. Așa că vă propun un James Blunt cu Tears and Rain...

Trist. Ufff, prea trist. Închid ochii și imagini îmi defilează sub pleoape...

Vântul puternic clatină mașina. Ațipesc?

Știre

USS BOXER devine navă amiral a CTF 151

Nr. știre: NNS090310-06

Data publicării: 10/3/2009 5:04:00 PM

de Specialistul Clasa 1 în comunicarea cu presa T.S. Hall,
Combined Task Force 151 Public Affairs.

USS Boxer (pe mare):

USS Boxer, având portul-mamă San Diego, și-a asumat rolul de navă amiral a CTF 151 începând din data de 8 martie, după sosirea în zona de operații a Flotei a V-a, conform graficului stabilit în prealabil.

Înființată la începutul lunii ianuarie, CTF 151 a primit mandatul de a preveni și de a descuraja pirateria în Golful Aden, Marea Arabiei, Oceanul Indian și Marea Roșie și include acum forțe navale din Statele Unite, Marea Britanie, Danemarca și Turcia.

„Am avut un real succes în descurajarea pirateriei până în acest moment,” declară Contra-amiralul Terence McKnight, comandantul CTF 151. „Am dus operațiunile anti-piraterie cu nava-doc de transport amfibiu *USS San Antonio*, cu două crucișătoare lansatoare de rachete ghidate, *USS Vella Gulf* și *USS Monterey*, și vom continua misiunea pe Boxer, care duce mai departe linia noastră în platforme de acțiune flexibile. Boxer are multe de oferit în lupta împotriva pirateriei.”

McKnight a spus că CTF 151 a acționat în coordonare cu multe națiuni pentru a ajuta la combaterea pirateriei în regiune.

„Pirateria nu este o problemă care afectează una sau două națiuni,” a declarat el. „Este o problemă care afectează lumea întreagă și liberul comerț pe rutele maritime. Pirateria cere o soluție internațională.”

Căpitanul Mark Cedrun, comandantul *USS Boxer*, a declarat că această navă de asalt amfibiu oferă o gamă excepțională și diversă de opțiuni pentru depistarea, identificarea și descurajarea pirateriei pe mare.

„Noi aducem instrumente unice pe teatrul de operațiuni pentru a îndeplini orice misiune,” spune el. „Indiferent dacă e vorba de asistență umanitară sau de luptă împotriva pirateriei, noi suntem gata.”

Unitățile îmbarcate pe *Boxer* includ Escadrila Amfibie (PHIBRON) 5, Escadrila 21 de Elicoptere Navale de luptă, Detașamentul 3, Grupul Naval 1 de acostare, Assault Craft Unit (ACU) 5, ACU 1, Beach Master Unit 1, Echipa 5 de chirurgie a flotei și Unitatea Expediționară Navală 13 (MEU).

MEU 13 este alcătuit din Escadrila Navală de Elicoptere Medii (întărită), Batalionul 13 de luptă (logistică) și Batalionul 1/1 de debarcare. (...)

2.

„Iar trebuie să mă duc, să fac frumos! Nu am niciun chef. Mai bine stau acasă. Spăl niște rufe... E mai productiv.”

Conceptul de „masă de nuntă” nu i-a plăcut niciodată Sofiei. O obosea ideea de a se întâlni cu mulți oameni la restaurant, chiar dacă pe unii dintre ei îi cunoștea, iar alții chiar îi erau prieteni.

Se gândi să sune de pe drum și să se scuze în fața Laurei, una dintre prietenele ei și cea care o invitase. Chiar dacă Laura insistase și îi spusese că ar fi păcat să nu se mai relaxeze și ea... „Lasă că o să mă relaxez într-o altă zi. Astăzi mă duc să spăl rufe, că nu mai am cu ce să mă îmbrac”, gândi Sofia, în timp ce își luă geanta de pe birou și stinse lumina în încăperea de la serviciu, unde își petrecea mai mult de douăsprezece ore pe zi... „Ah, iar nu mi-am spălat cana de cafea! Și oare ce naiba car în geanta asta, de ce e atât de grea?”

Ieși din clădire cu zâmbetul pe buze, așa cum făcea de fiecare dată când îi spunea „Serviciu ușor” portarului de noapte. Când portarul i-a urat tradiționalul „O seară minunată, domnișoară Matei”, a avut o revelație. „Și dacă totuși mă duc

la sindrofie? Mănânc ceva bun, dulce, beau o cafea, dau bună seara și plec?”

A ajuns la „Pearl Harbour” destul de repede. Restaurantul era plin, dar gălăgia de la „masa de nuntă” se auzea de undeva din spate, ceea ce făcea grupul ușor de identificat. A fost „detectată” imediat de Laura.

– Heeei! Pe tine te așteptam! Ești ultima și tocmai mă pregăteam să te sun, să văd dacă nu cumva dai bir cu fugiții, invocând nu știu ce ședință misterioasă.

– Bună seara! Am reușit să ajung.

În timp ce căuta un scaun, Sofia se gândea că ar trebui să nu mai lase mereu impresia că muncește atât de mult. În fond, toți cunoscuții și prietenii ei fac ore peste program.

– Uite, stai aici, lângă mine. Și hai să-ți fac prezentările, că m-am gândit să mai cunoști și tu oameni noi, să mai vezi că există lume pe planeta asta!

Întotdeauna Laura era zâmbitoare și glumea. „Fata asta nu e niciodată tristă. D-ai-a roiesc bărbații în jurul ei”, își spusese Sofia, încercând să adopte zâmbetul business, „pentru publicul necunoscut”. Își așeză geanta pe scaun urmând-o cuminte pe Laura, care își luase în serios rolul de gazdă a evenimentului.

La masă era și Doru! „O minunăție de băiat, perfect pentru taclale savuroase” s-a gândit Sofia, bucuroasă că va avea cu cine să schimbe o vorbă. Lângă el... un bărbat cu o figură interesantă. I-a remarcat imediat ochii, extrem de profunzi, dar nu a reușit să-și dea seama de culoarea lor. Numele lui, însă, a lovit-o direct în stomac în momentul în care Laura a făcut prezentările.

– El este Stelian Munteanu.

- Sofia Matei.

Sofiei i se păru că și-a pronunțat propriul nume într-un fel gătit. Numele lui, însă, îi spunea ceva. De fapt, nu știa dacă numele i se părea cunoscut sau... pur și simplu doar îi suna într-un fel foarte atrăgător. Preocupată de acest gând, Sofia nu a remarcat când Stelian Munteanu s-a ridicat de pe scaun, i-a luat mâna pe care ea tocmai o întinsese și i-a sărutat-o. I s-a părut un gest atât de tandru încât nu a putut decât să zâmbească, ușor rușinată.

Prezentările făcute de Laura au continuat. Sofia își dorea doar să ia o înghițitură de apă rece. „Uf, cât de cald este aici...”

- Ea este Sofia Matei. Ea e Karina Lupașcu.

- Bună seara. Încântată de cunoștință.

- Karina e scriitoare, continuă Laura, ca și cum ceruse CV-ul la intrare.

- Uau. Și mie mi-ar fi plăcut să scriu. Te invidiez.

Reacția Sofiei era sinceră. Îi admira pe toți cei care puteau să se dedice cărților, într-o formă sau alta. Iar fata dinaintea ei, mărunțică, cu părul lung și brunet, cu ochii mari și negri, dar mai ales cu voce puternică, i se părea perfectă pentru stat la calculator și inventat povești.

Se așază lângă Laura, avându-i în față pe Stelian Munteanu și pe Doru.

- Tot atât de mult muncești, măi Sofia? Las-o dracului de muncă, că trece viața pe lângă tine.

Întotdeauna Doru dorea să pară degajat, ca și cum ar fi fost permanent în vacanță. În realitate muncea pe rupte. Era „printre ultimii mohicani” ai anchetelor jurnalistice, gen care încet, dar sigur, începea să dispară. Se apucase și de o afacere online, inițial în joacă. Totul a devenit serios în momentul în care și-a dat seama că poate câștiga bani frumoși.